

това той е трѣбвало и да се грижи за малкия си братъ Христа, който до 1842 год. билъ на учение при Райна Поповичъ въ Карлово. Прѣзъ сжщата година Евлогий го повикалъ въ Букурещъ и го запозналъ съ работата си, па го оставилъ самъ да управлява тамошното заведение, а самъ заминалъ за Галацъ да поеме работата, управлявана до тогава отъ уйка му Никола.

Скоро двамата братя Евлогий и Христо разширили своята търговска дѣятелностъ. Отъ една страна, тѣ продължавали да търгуватъ съ стоки изъ България: сахтиани, гайтани, каплами отъ Карлово, оризъ и анасонъ — отъ Пловдивъ и Т.-Пазарджикъ; отъ друга, тѣ подкачили да донасятъ и колониални стоки направо отъ Марсилия, Лондонъ и др. европейски градове. Сжщеврѣменно взели подъ аренда (наемъ) мушии въ Влашко, нѣкои отъ които експлоатирали въ продължение на 40 години. Съ произведенията отъ мушиитѣ тѣ разширили още повече търговията си, като основали и кжща въ Браила и влѣзли въ по-прѣки сношения съ Европа, като сами товарили параходи съ храна.

Прѣзъ 1872 год. Христо, се поминалъ скоропостижно, поради това Евлогий е трѣбвало веднага да напусне Галацъ и да се установи въ Букурещъ, отгдѣто управлявалъ и тритѣ заведения, — банкерската кантора въ Букурещъ, търговията съ храни въ Браила, както и заведението въ Галацъ.

Макаръ останалъ самъ, Евл. Георгиевъ все повече и повече развивалъ своята работа и съ неумоимия си трудъ до стигналъ да стане знаменита личностъ въ цѣлия финансовъ свѣтъ. Богатството на Евл. Гедоргиевъ, освѣнъ капитала и банковитѣ операции, се развило чрѣзъ въ търговията съ храни — неговитѣ житни складове заемали половината отъ града Олтеница, послѣ ималъ складове въ Галацъ, Георгево и наврѣдъ по Дунава до Калафатъ; освѣнъ